

дитячий християнський журнал

Стежинка

ISSN 2194-3796

1/2022

**ЧИ МОЖУ
Я НАСПРАВДІ
ДОВІРЯТИ БОГУ?**

С. 6

**З ЖИТТЯ
МІСІОНЕРА
У ВІРМЕНІЇ**

С. 14

**ВЕЛИКА
ПОДРОЖ**

С. 16

ПРО НАЙВАЖЛИВІШЕ

Є стільки способів висловити Богу свою любов і повагу! А ось що саме можна зробити, ти дізнаєшся на сторінках журналу в цьому році!

Тож про що перша тема? Пройди лабіринтом і дізнайся. Повір, тобі це сподобається 😊

А ти впевнена, що мені слід повернути праворуч? Я боюся нашттовхнутися на стіну!

Та я ж усе бачу! Довір'яй мені!

ПСАЛОМ 146

Алілуя! Хвали, душе моя, Господа, хвалитиму Господа, поки живу, співатиму Богу моему, аж поки існую!

Не надійтесь на князів, на людського сина, бо в ньому спасіння нема: вийде дух його – і він до своєї землі повертається, – того дня його задуми гинуть!

Блаженний, кому його поміч – Бог Яковів, що надія його – на Господа, Бога його, що небо та землю вчинив, море й усе, що є в них, що правди пильнує навіки, правосуддя вчиняє покривдженням, що хліба голодним дає! Господь в'язнів розв'язує, Господь очі сліпим відкриває, Господь випростовує зігнутих*, Господь милує праведних!

Господь обороняє приходьків**, сироту та вдовицю підтримує, а дорогу безбожних викривлює!

Хай царює навіки Господь, Бог твій, Сіоне, із роду в рід! Алілуя!

* пригнічених

** приїжджих, подорожніх

НОЙ – САМОТНИЙ ПРОРОК

Вальдемар Цорн

Не залишилося на землі жодної людини, яка б довіряла Богу, знала Його і служила Йому. Бог сказав Ною: «Я вирішив очистити землю від зла! Але тебе, твою дружину, твоїх синів та їхніх дружин Я збережу. Для цього тобі потрібно побудувати великий ковчег із міцного смолистого дерева гофер. Завдовжки він має бути 150 метрів, завширшки – 25 метрів і заввишки – 15 метрів. Зроби лише одне вікно під дахом та одні двері збоку. Усередині створи три яруси, на яких розташуєшся ти зі своєю сім'єю й усі тварини, по двоє кожного виду. Так урятуєшся ти й уся твоя родина. Решту світу Я зітру з лиця землі великою повинню».

Вислухав Ной Бога й відразу ж узявся до справи. У роботі йому допомагали тільки його дружина та сини з їхніми дружинами. Решта людей лише на сміхалися з них: «Узяли собі в голову посеред степу будувати корабель!» Та як тільки Ной говорив їм щось про майбутній суд, вони затикали вуха, хитали головами і крутили біля скроні пальцем, показуючи, що в Ноя не все гаразд із головою. Проте лише в Ноя й було все гаразд. Ной вірив Богу, довіряв Йому й жив за Його заповідями.

Минав час, робота просувалася. І ось посеред поля стоїть великий ковчег – ящик, схожий на корабель. Збоку в нього великі відчинені двері. Ной та його сім'я почали заносити в ковчег припаси. Коли вони закінчили цю роботу, раптом не знати звідки потягнулися до ковчегу різні тварини. Ішли вони попарно,

Як ти вважаєш?

1. Чому Бог вирішив знищити перший світ?
2. Як звали синів Ноя?
3. Що спричинило спасіння сім'ї Ноя?

з острахом оглядаючись на роззяв, що стояли віддалік. Щойно всі тварини ввійшли в ковчег, Бог наказав Ною та всій його сім'ї увійти до ковчегу. Ной так і зробив. Народ, що стояв навколо, улюлюкав і глузував із нього. Проте Ной робив усе так, як йому наказував Бог. Коли Ной із дружиною та їхні сини Сим, Хам та Яфет із їхніми дружинами ввійшли до ковчегу, двері раптом самі зачинилися з гучним стуком. Це Сам Бог зачинив за ними двері ковчегу.

Сім днів не відбувалося нічого. Усе було тихо. Люди говорили: «Бачите, нічого, про що говорив Ной, не здійснилося! Ніякого потопу немає!» Утім, згодом небо раптово затягнулося чорними хмарами й полив такий сильний дощ, якого ніхто ніколи не бачив. Вода почала швидко підніматися. Сорок днів лив дощ, води ставало дедалі більше. Спочатку долини, пагорби, а потім і найвищі гори вкрилися водами потопу. Не залишилося на землі нікого. Лише великий ковчег, схожий на корабель, гойдався на хвилях. Велика повінь тривала сто п'ятдесят днів.

Після закінчення потопу минуло ще сорок днів, перш ніж Ной вирішив подивитися, пішла вся вода чи ні. Він спочатку випустив ворона, який відлітав і прилітав, поки вода вкривала землю. Потім Ной випустив голуба, але й той незабаром повернувся, тому що не знайшов, де приземлитися. Ной почекав іще сім днів і знову випустив голуба. Голуб повернувся в ковчег із листком оливкового дерева. За тиждень Ной іще раз випустив голуба, і той уже не повернувся. Тоді Ной відчинив двері ковчегу, й усі: він, його дружина, сини з їхніми дружинами та всі тварини, що врятувалися від потопу, – залишили корабель. Тварини відразу ж розбіглися в різні боки, а Ной побудував жертвник і подякував Богові за спасіння своєї родини.

Так довіра Богові однієї людини стала причиною спасіння його сім'ї та безлічі тварин.

Історію про Ноя та всесвітній потоп записано в Біблії, з шостого по дев'ятий розділи книги Буття.

ЧИ МОЖУ Я ДІЙСНО ДОВІРЯТИ БОГУ?

Тебе колись обманювали? Складно вірити людям, якщо знаєш, що вони час від часу говорять неправду. Тому багато хто ставить собі запитання: «А що таке правда?»

Правда – в Господі. Він ніколи не обманює. Бог бачить і знає все, як воно є насправді. Біблія говорить: «Бог не чоловік, щоб неправду казати» (Чис. 23:19). Бог – святий (безгрішний), тому Він не може інакше, ніж говорити правду.

Не тільки Сам Бог – істина, але також і Його Слово, Біблія. Їй можна повністю довіряти. У Псалмі 119, у вірші 151 написано, що всі заповіді Господа – істина, справедливість. Знаючи, що Ісус Христос є твоїм Спасителем, ти можеш Йому повністю довіряти і слухняно виконувати те, що Він говорить у Своєму Слові. Усі обіцянки Бога – правда, й Він виконує їх від самого сотворіння.

Дуже давно Бог пообіцяв Ною, що більше ніколи не пошле потоп на землю (Бут. 9:11–13). Коли ти бачиш веселку на небі, пам'ятай, що Бог вірний Своїм обітницям. Він виконав обіцянку, яку дав Ною. І Він виконає обіцянки, які дав тобі. Ти можеш усім серцем вірити Богу істини.

ЧОМУ ТИ МОЖЕШ ДОВІРЯТИ БОГУ?

МОЛИТВА

Дорогий Господи, дякую Тобі, що Ти є істина й що я можу вірити всьому, що Ти обіцяєш. Амінь.

ВЕЛИКИЙ КОРАБЕЛЬ

Знизу вгору, згори вниз, зліва направо,
справа наліво та по діагоналі – скільки слів «КОВЧЕГ» ти нарахував?

К О В Ч Е Г Е Г Ч
Е В Г О Ч Г Г Е В
К Ч Е В К Е К Ч Е
Е О В Ч О Ч Ч О В К К
К О В В Г В В Е В Е О О Е В Г
В Г Е Ч Г О Е К О Г К В Ч Е О
О Ч Е К К Г В К Е О Ч В Г
В Г Ч Г Е Ч В О К Е О
О Е К О В Ч Е Г Г
В Г Е К Ч О Е

ГЕОМАГНІТНА АНОМАЛІЯ

Олексій Войтик

Одного разу Федір підійшов до дідуся й запитав:

– Дідусю, ось скажи, адже мікроскоп люди придумали?

– Так, онучку, люди.

– А телескоп теж вони винайшли?

– І телескоп теж.

– Ось бачиш, дідусю! – триумфував Федько. – Люди ще й радіо винайшли, й літаки придумали, та навіть морозиво в шоколадній глазурі! А нам у недільній школі все говорять, що потрібно на Бога сподіватися й довіряти Йому. Я розумію, раніше, коли ні мікроскопів, ні телескопів не було, тільки й залишалося, що Богу довіряти. А тепер от ми й самі впораємося, хіба ж не так?

– Краще я розповім тобі одну історію, що трапилася в моєму дитинстві, – відповів дідусь. – Сідай зручніше і слухай...

Дуже давно, коли ще не було телефонів, а ліхтарі працювали на керосині, жив хлопчик на ім'я Мартін. Він навчався у школі. Одного разу батько за гарне навчання подарував Мартіну справжній компас. Хлопчик дуже зрадів. Із компасом у кишені Мартін здавався собі розумнішим і самостійнішим. Він, наприклад, з'ясував, що школа розташовувалася на заході від його будинку, та, коли йшов на урок, перевіряв, чи не збився він зі шляху. «І як я раніше без нього школу знаходив?» – міркував Мартін. День змінювався днем, а північ, південь, захід і схід залишалися на своїх місцях. Мартіну набридло, він поклав компас на полицю й лише зрідка поглядав на нього.

Але одного разу, наприкінці навчального року, сталася подія, що змусила Мартіна згадати про свій компас. Учитель географії запросив дітей у похід. На цілих два дні. План був такий: діти разом з учителем пішки підуть у бік Замкової гори, заночують у наметах, а наступного дня повернуться в місто стежкою, що йде вздовж ріки. Дорогою вчитель обіцяв показати дітям усе, що вони вивчали протягом цілого року.

Батьки дозволили Мартіну піти в похід і допомогли йому спакувати рюкзак. Як же зрадив хлопчик! Звичайно ж, він узяв із собою й компас. Мартін дізнався, де розташовується Замкова гора, та записав напрямок у записничок. «Тепер у поході я точно не пропаду», – вирішив Мартін.

У призначений день діти зібралися біля школи, й учитель разом зі своїм помічником повели їх за місто. Учитель іноді зупинявся й показував дітям то пагорб, то яр, то вузьку річку, а помічник фіксував на карті, де саме вони йдуть. Виявилося, наприклад, що жовтенький колір означає височину, а не пустелю з піском, як багато хто вважав. Дітям дуже цікаво було наживо подивитися на те, що вони бачили лише на сторінках підручника.

А що ж Мартін? Він ішов позаду всієї групи й, коли вчитель зупиняв дітей, діставав свій компас, перевіряючи, чи правильно вони рухаються. Напрямок на Замкову гору збігався, й задоволений Мартін ховав компас. Учителя він майже не слухав.

Наближався вечір. Група дісталася до місця ночівлі. Діти здолали вже десять кілометрів і дуже втомилися. Вони скинули рюкзаки, та вчитель насамперед усіх перерахував. Він одразу зрозумів, що один хлопчик зник. Як ти вважаєш, хто це був? Правильно, Мартін.

Учитель спокійно і швидко оцінив ситуацію. Кілометри зо два назад дорога проходила через закинутий рудник. У цьому місці люди часто збивалися зі шляху. «Пошук треба почати звідти, – подумав учитель. – Зазвичай усі, хто там заблукав, виходять до залізниці, до будиночка колійного обхідника, де завжди горить лампа. Та що ж робити з іншими? Вони так утомилися, що не можуть іти далі, та ще й у сутінках. Як добре, що я маю помічника», – порадив про себе вчитель.

Дорослі вдвох швидко допомогли дітям поставити намети й розвести багаття. Коли вчитель переконався, що все готово для ночівлі, він залишив свого помічника з дітьми варити вечерю, а сам узяв ліхтар і вирушив у темряву на пошуки свого зниклого учня.

Дорогою вчитель кілька разів голосно кликав хлопчика, сподіваючись, що Мартін десь недалеко, але ніхто не відповідав. Ось і закинутий рудник. Ось місце, де вони з дітьми стояли дві години тому. Трава тут досі була прим'ята. Ось стежка, якою вони йшли. «А це що? – учитель звернув увагу на нещодавно зламану гілку. – Нібито хтось сьогодні продирався тут крізь кущі». Здогадка вчителя, що Мартіна треба шукати з боку залізниці, зміцніла.

За годину в будинку залізничного обхідника пролунав стук у двері. Переляканий і заплаканий Мартін здригнувся: може, це за ним прийшли? Побачивши на порозі вчителя, хлопчик відразу заспокоївся.

– Ну що, мандрівнику? Як ти тут опинився? – почав розмову вчитель.

Він звернув увагу на компас у руках Мартіна й продовжив:

– До речі, звідки в тебе цей компас?

– Тато подарував... – пробубонів Мартін.

– І навіщо ти взяв його в похід?

– Дорогу перевіряти, щоб не заблукати...

– І що, допоміг він тобі? Не заблукав?

Мартін мовчав. Він згадав, як ішов разом з усіма, як перевіряв дорогу, якою вів учитель, як на місці старого рудника стрілка компаса почала крутитися й показала в інший бік. Згадав, як вирішив, що вчитель помилився, й рушив до Замкової гори сам, по компасу.

– Як ти гадаєш, Мартіне, – запитав учитель, – чи може компас помилятися?

– Ну, виходить, що може...

– Знаєш, що компасом можна користуватися не скрізь? Наприклад, біля старого рудника він не працює. Під землею на тому місці багато заліза, й компас збивається. Це місце називають «геомагнітною аномалією». Тож ти сам себе провчив. Пішов у похід за мною, а довіряв більше компасу. Ходімо, на нас чекає дорога до наших наметів крізь нічний ліс. Вона тобі надовго запам'ятається...

Учитель подякував обхідникові, що він прийняв хлопчика, і разом із Мартіном вирушив до місця ночівлі. Компас хлопчик сховав у рюкзак і в тому поході вже жодного разу його не виймав.

Закінчивши розповідь, дідусь помовчав, а потім додав:

– А в Біблії написано дуже просто: «_____»

_____!» * (Прип. 3:5). Тож, онучку, і компаси, і телескопи, і мікроскопи, звичайно, – грізна сила, але Бога вони не замінять. Щоб іти за Богом і не заблукати, ось тобі моя порада: завжди повністю довіряй батькам і старшим у церкві. Тоді навчишся довіряти й Богові. Ну що, тепер поп'ємо чаю?

Федько все зрозумів. Щасливий, що дідусь за допомогою Біблії відповідає на найскладніші запитання, хлопчик пішов гріти воду для чаю.

**Дізнайся, що написано у Приповістях, 3-му розділі, 5-му вірші, розгадавши головоломку на с. 13.*

У ЛІСІ

Допоможи Мартіну пройти ліс. Закресли в кожній фігурі літери, яких немає в українській абетці. Випиши літери, що залишилися, та склади з них слова. Запиши золотий вірш, який у тебе вийде.

З J U Y R T G N
Z G F R O B F R
W S O Z Q S D
G F S I O N V Z,

N F G O R B A J
R S O Z B X F Z
N J U D S O W
Q Z U G U Y R

F P A L D S I C T
B N B E D G R F
S Z Q A U N J
Y R W V K N G A

N V Z W B U Y J
A A N V Z Q X L
U N Z Q E H J C
T B U Y R O J N

Іл. Дженіфер Джерке

S W T J L U U N
O O F G K A L N
W Q X Y R E Z
W N M G E H I:

J G Y R B J L W
Q V N P L J Y A
J N B U N V Z Y
R U D F W Q I J

W D Y U O N L J J
P N V Z O F J Z
R F S U Y V Z X
V U G T Y T A N

N Y U R W T B
G F D W Q O N
U R S N Z W I G
R W S W Q U !

СТЕЖИМ

НАВКОЛО СВІТУ, ВІРМЕНІЯ

Бліц-факти про Вірменію:

Населення:

3 000 000

Основна мова:

ВІРМЕНСЬКА

Основна релігія:

ДАВНЬОСХІДНЕ ПРАВОСЛАВ'Я

Столиця:

ЄРЕВАН

Чи знаєш ти?

Республіка Вірменія (вірменською мовою Հայաստան) – гірська країна в Закавказзі. Вірменія – одна з найдавніших країн. У 301 році християнство у Вірменії стало державною релігією – вперше в усьому світі. Саме у Вірменії було зведено першу у світі церкву. А ще Вірменію вважають батьківщиною абрикоса.

СТАРОДАВНЯ ІСТИНА

Розшифруй вірш, використовуючи вірменський алфавіт.

Ն Ա Դ Ի Յ Ս Ֆ Ն Ա Գ Ո Ս Պ Ո Դ Ա Վ Ս Ի Մ
— — — — — — — — — — — — — — — — — —
Ս Վ Ո Ն Մ Ս Ե Դ Յ Ե Մ , Ա Ն Ա Դ Ո Զ Օ Մ
— — — — — — — — — — — — — — — —
Ս Վ Ի Յ Ն Ե Պ Ո Ժ Լ Ա Դ Ա Յ Ս Ֆ !
— — — — — — — — — — — — — — — — —

Ա	Ա
Վ	Վ
Գ	Գ
Դ	Դ
Ե	Ե

Զ	Յ
Ի	Ի
Դ	Դ
Ե	Ե
Զ	Զ

Լ	Լ
Մ	Մ
Ն	Ն
Ո	Ո
Պ	Պ

Ր	Ր
Ս	Ս
Տ	Տ
Վ	Վ
Յ	Յ

УЛЮБЛЕНА ПРОФЕСІЯ

З життя місіонера у Вірменії Сурена Арутюнян

Олена Хеттлер

Журнали «Стежинка» та «Тропинка» (російською мовою) видає Місіонерський союз «Світло на Сході». А чи знаєш ти, що ця організація підтримує безліч місіонерів у різних країнах світу?

Сьогодні ти познайомишся з одним із них. Сурен Арутюнян мешкає в Єревані, столиці Вірменії, та свідчить людям про Ісуса вірменською мовою. Запитання Сурену за допомогою перекладача ставила Дебора, 13-річна читачка «Тропинки» з Німеччини.

Як Ви познайомилися з Богом?

Мені було 13 років, коли я переживав дуже важкий для себе час. Одного разу друг запропонував мені сходити в кіно, щоб розвіятися. У кінотеатрах тоді показували фільм «Ісус». Після нього була євангелізація, де розповіли про християнську віру. І тоді я почав читати Біблію.

Чи маєте Ви хобі?

Книга – мій найкращий друг. Коли я був підлітком, то часто читав зі свічкою, бо електрики в нас не було. Зараз я роблю аудіозаписи книг і викладаю їх в Інтернет для людей, які не можуть читати.

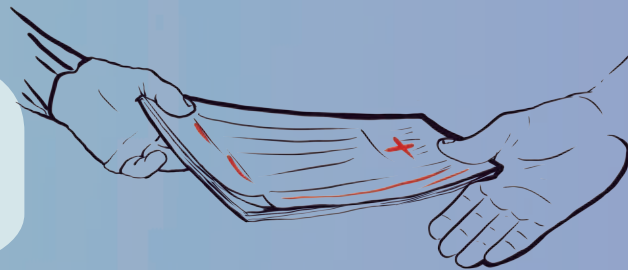

Чому Ви стали місіонером?

Це дуже важливе запитання! Я сам іноді ставлю його Богу, хоча мені дуже подобається бути місіонером. Бог готував мене до цього від самого дитинства: вже тоді я міг пристосовуватися до будь-яких умов життя. Мене не бентежили незнайома їжа, дивні запахи, чужі будинки або інші традиції. Проте я ніколи не мріяв бути місіонером. Одного разу в нашу церкву почали приходити єзиди – одна з народностей у Вірменії. Вони сказали, що немає нікого, хто б їм пояснив Євангеліє. Тієї ночі я молився за цих людей. Вранці відчув, що Бог дав мені велику любов до цього народу! Я зрозумів, що готовий до служіння серед них. Тоді я вступив до біблійної школи, а після навчання заснував кілька єзидських церков і груп.

З чого складається ваша щоденна робота?

Майже щодня ми з моєю дружиною Гаяне відвідуємо людей в їхніх домівках, тому що особиста проповідь про Ісуса дуже важлива. Роздаємо християнську літературу, дитячий журнал «Стежинка» (вірменською він називається «Арахет»), проповідуємо через Інтернет вірменам в Європі, Росії та Америці.

Чи були у Вашому житті моменти, коли нелегко довіряти Богу?

У перші дні пандемії коронавірусу ми всі боялися захворіти, не знали, наскільки безпечно проводити богослужіння в церкві. Тоді ми вирішили помолитися й піти до церкви. У нашій родині поки ніхто не хворів, але навіть якщо це і станеться, я вірю, що Бог нас збереже.

Що ви кажете людям, якщо вони не довіряють Богу?

Коли я чую, як хтось каже: «Треба людям довіряти, а не Богу», тоді розповідаю їм про те, що вже майже 25 років я покладаюся на Всевишнього й жодного разу ще не пошкодував про це. Усі події в нашій країні та світі: пандемія та війни – не випадкові. Вони означають, що дуже скоро настане час, коли Христос прийде на землю. Про Нього я й розповідаю людям.

Що б ви хотіли побажати читачам «Стежинки»?

Продовжувати читати цей журнал! У тих, хто багато читає, розвивається мова, а отже – вони можуть краще і зрозуміліше розповідати іншим про Бога. «Стежинка» виходить на 10 мовах, тому в тебе є велика група підтримки! Ти не самотній. Молися за тих, хто зараз читає ці рядки. Хтось молиться й за тебе. Нехай Господь благословить усіх читачів «Стежинки»!

Сурен Арутюнян із дружиною Гаяне та синами

Ти можеш молитися...

Нещодавно у Вірменії пройшла війна. Молися за цю країну та людей, які в ній живуть, аби Господь Бог послав мир і спокій. Молися й за Сурена Арутюнян і його сім'ю, щоб люди через них училися довіряти Богу в будь-якій життєвій ситуації.

Велика Подорож

Аннелі Кліпан

Цінь, маленьке ластівча, сидів у скельній печері зі своєю сестрою Цвірінь. Раптом із боку входу в печеру пролунав гучний голос їхнього батька.

– Нумо, діти! Усім на вихід! Ми хочемо прославити Бога, а потім політати.

Цінь застогнав:

– Ось завжди ми повинні так рано вставати! Не можна хоч разочок виспатися, а?

– Так, добре було, коли ми ще зовсім маленькими були, – погодилася з братом Цвірінь. – Батьки завжди їжу приносили. Нам узагалі нічого не потрібно було робити, крім як спати та їсти.

– Лише спати та їсти теж нудно, – заперечив Цінь. – Однак нам ніколи не дозволяють просто літати й розважатися з друзями!

– Твоя правда! – цвірінькнула його сестра у відповідь. – Батьки постійно вказують нам, що робити. Ось горобцям пощастило. Вони тільки те й роблять, що бавляться весь день.

– Що там таке? – батько ластівок приземлився на камінь біля входу в печеру. – Скільки ще можна на вас чекати?

– Ох, тату, – застогнала Цвірінь. – Чому нам не можна ще трохи полежати й відпочити?

– Навіть не мрійте! – батько смикнув крилом, ніби намагався відмахнути цю думку. – Вам потрібно тренуватися. Коли літо закінчиться, на всіх нас чекає велика подорож. А тепер – гайда з гнізда! Не хочу більше нічого чути!

– Ох, тату! – невдоволено протягнув Цінь. – Будь ласка, дозволь сьогодні робити те, що ми хочемо! Граючи у квача, ми ж теж тренуємося!

– У жодному разі! – голос батька зазвучав суворіше. – Сьогодні ми почнемо тренувати витривалість. Перевірятимемо ваші здібності. Ми з мамою хочемо знати, наскільки ви спортивні!

Незадоволені Цінь і Цвірінь вилетіли з гнізда. Зовні яскраво сяло сонце й віяв теплий вітерець. Мама ластівок та інші брати й сестри вже чекали їх на гілці берези. Вони разом заспівали пісню хвали Богу, а потім вирушили на пошуки їжі.

Зрештою батько скликав усіх дітей:

– Підлітайте всі сюди! Починаємо наше тренування! Ідіть за мною. Мама стежитиме за тим, аби ніхто не відстав.

Спочатку вся сім'я перетнула невеликий ліс. Цінь із задоволенням зробив би пару зупинок і перекусив кількома жучками. Але батько летів далі. Після лісу вони подолали великий луг, потім озеро і пшеничне поле. Зрештою батько приземлився на ялиновій гілці, неподалік від зарослого ставка.

Коли кожен знайшов собі місце на дереві, мама мило защебетала:

– Ви дуже добре впоралися! Ніхто не перервав політ. І ніхто не відстав.

– Так, було непогано, – погодився батько. – Але цього недостатньо. Завтра ми будемо тренувати енергозберігаючий політ. Крім того, вам потрібно вправлятися в орієнтуванні.

Мама пригладила кілька пір'інок, які стирчали:

– Тато має рацію. У довгій дорозі зовсім непросто досягти мети. Ви маєте бути готові, коли настане час вирушити на південь.

Батько згідно кивнув.

– Уміння орієнтуватися потрібне не тільки для польоту на південь. Одного разу ви вже без нас повернетесь додому. Ви маєте запам'ятати й вивчити кожну деталь вашої батьківщини, перш ніж відлетите звідси, – батько струснув пір'ям і випростався. – Так, у нас попереду ще багато роботи. Однак для початку рушаймо на пошуки їжі!

– Ох, тату! – благала Цвірінь. – Можна хоч разочок політати там, де ми хочемо? Звідси ми точно знайдемо дорогу додому. Ми можемо перекусити тим, що трапиться під дзьоб.

– Ні, – похитав головою батько. – Правильне харчування дуже важливе. Хто за цим не стежить, втрачає сили й витримку.

– Дивіться, – мама вказала дзьобом на ставок, – там, над водою, копошиться безліч смачних комах. Хочете пограти у гру, хто більше зловить і з'їсть комашок?

Так сім'я ластівок продовжувала тренуватися день за днем. Час ішов. Холоднішало. Зрештою птахи почали залишати батьківщину, вирушаючи на південь.

Ціня охопило незнайоме йому досі хвилювання. Він із тугою спостерігав за відльотом птахів.

– Добре їм! – зітхав він. – Я теж хотів би нарешті вирушити у велику подорож!

Мама ласкаво погладила сина крилом:

– Уже скоро, синку. Незабаром прийде й наша черга.

– Ще трохи, й ми теж вирушимо в дорогу, – підтримав маму батько. – Але спершу ви повинні навчитися відчувати всю зграю. Кожен птах має бути дуже уважним до найменшого руху свого сусіда по польоту.

Батько й мати старанно тренувалися зі своїми дітками. Не забували вони між тренуваннями й гарненько відпочити.

Ціню не сиділося на місці. Він із нетерпінням очікував на велику подорож.

Нарешті прийшов і їхній час. Сім'я прилетіла до місця, куди злетілися всі ластівки з околиць.

– А я й не знала, що в нас так багато родичів! – із захопленням щебетала Цвірінь.

– Дивись, прилітають усе нові й нові, – Цінь був не менше здивований.

Перед відльотом батьки попрощалися зі своїми дітьми.

– Ви полетите з іншою групою, – сказав дітям батько, – не з нами, старими ластівками.

Не забувайте, чого ми вас учили.

Мама ласкаво погладила крилами Ціня та Цвірінь:

– Якщо ми й були суворі з вами, то лише тому, що дуже вас любимо. Ми хотіли, щоб ви стали сильними птахами, добре підготовленими до складнощів життя. Не забувайте славити Бога, нашого Творця. Він завжди поруч, як сонце. Він подбає про вас.

– Навіщо ж нам тоді потрібно було стільки тренуватися, якщо Бог про нас піклується? – поцікавився Цінь.

– Усе дуже просто, – відповів батько. – Бог створив нас. Він подарував нам усе потрібне для життя. Ми можемо літати й шукати їжу, можемо орієнтуватися у просторі та спілкуватися одне з одним. Усі ці дари ми маємо використовувати. Але, з іншого боку, ми повинні й довіряти Богу.

– Використовувати наші дари, – додала мама, – означає не припиняти вчитися і тренуватися. Ми робимо все, що в наших силах. Але решта – в руках Бога. Не забувайте, що ви не самі. Розмірковуюте про Творця, на честь якого ми так часто співали разом. Бог – Господь усього творіння. Усе наше пір'ячко полічено Ним. Він бачить кожну ластівку, що опинилася в біді.

– Я обов'язково це запам'ятаю, – пообіцяла Цівірінь. – Я робитиму все, що в моїх силах. І я довірятиму Богу.

– Для нас довіряти – означає відпустити вас. Для мам і тат це непросто.

– Можливо, – додав батько, – ми зустрінемося з вами в Африці. А може, лише наступного року тут, на батьківщині. Якщо цього не станеться, ви впораєтеся й без нас. Я певен, ви подолаєте всі бурі життя, польоти через пустелі, тумани й океани. Труднощі не оминуть вас. Однак ви матимете достатньо сили, щоб їх подолати.

І ось прийшов час: велика подорож почалася. Зграї ластівок злітали одна за одною. Цінь і Цівірінь, відокремлені від батьків, летіли з іншими молодими птахами.

Шлях був довгим і виснажливим. Іноді сонце люто припікало, а часом його не було видно взагалі. Часом дощ, шторм або туман збивали зграю з курсу, змушуючи робити великий гак. Цінь, бувало, так сильно втомлювався, що йому хотілося просто розслабитися та впасти. Проте він навчився не здаватися.

Час від часу птахи робили довгоочікувані зупинки, відпочиваючи та вдосталь наїдаючись. А потім, набравшись сил, зграя знову вирушала в дорогу. Деякі птахи не могли впоратися з негодою та довгими перельотами через моря й пустелі. На інших нападали хижі птахи, багато кого було поранено, а деякі, знесилені, відставали від зграї.

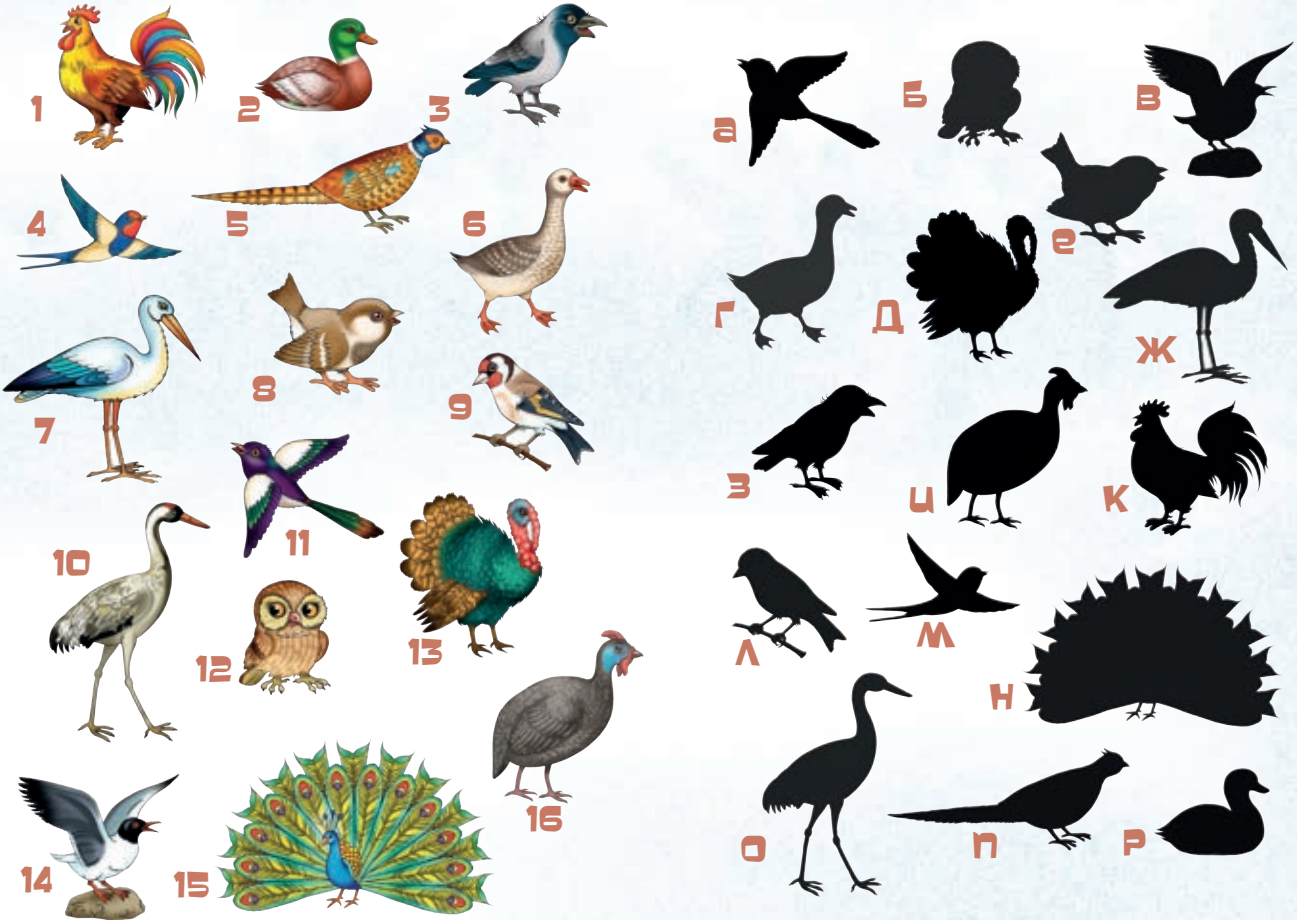
Але Цінь і Цівірінь досягли мети.

– Дякую, Боже, – радісно щебетала Цівірінь. – Ти був завжди поруч. Ми хочемо Тобі довіряти й у майбутньому!

ПЕРНАТІ ДРУЗІ

З'єднай птахів з їхніми тіннями.

НЕЗВЧАЙНИЙ ЧИСЛОВИЙ РЯД

Заміни числа літерами відповідно до того, в якому порядку вони розміщені в алфавіті, та прочитай вірш.

23	11	17	12	14	2	19	4	12	33
-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	2	24	6	24	23	7	2	7	
	-	-	-	-	-	-	-	-	-
20	21	19	22	16	1	3	16	33	23
-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

ЕСКАЛАТОР

Анді Фетт

Піт Дизель і Томас раділи прийдешньому дню. Сьогодні вони заберуть з аеропорту Айюба Джоко й покажуть йому своє місто.

Айюб приїде до них з Індонезії. Він іще ніколи не бував за кордоном. Нещодавно хлопчик виграв стипендію в місіонерську школу.

– Що таке «стіп Індія»? – запитав Томас.

– Не «стіп Індія», а стипендія. Це щось на зразок подарункового сертифіката в хорошу школу, – пояснив хлопцеві Піт. – Той, хто отримує стипендію, може вирушити на навчання за кордон. Йому не потрібно платити за це гроші, бо отримає все безкоштовно.

– Подарунковий сертифікат до школи? Такий «подаруночок» мені не потрібен, – заміявся Томас.

А от Айюб дуже радів такому подарунку. Завдяки цій стипендії він може два роки жити в Німеччині та здобувати гарну освіту.

Айюб дуже талановитий. Він іще в Індонезії навчився трохи говорити німецькою. Однак неодмінно хоче поліпшити свої знання мови. Він дуже тямущий і кумедний хлопчина. Піту він одразу сподобався.

– Селамат сіанг*! Я Айюб Джоко!

– Добрий день! Мене звать Томас, – відповів хлопчик.

Томас та Айюб були приблизно одного віку. Томас оцінливо розглядав незнайомого хлопця, на якому був азіатський костюм і простенькі постолои. Він мав попелясто-чорне волосся та яскраво-білі зуби. «Цікаво, він просто з джунглів прилетів?» – замислився Томас.

Це була ідея Піта познайомити хлопчиків. Зовсім скоро Томас зрозуміє, що незнайомиць не такий уже й дикун, як здається. Піту хотілося, щоб хлопчики стали друзями.

Спершу Піт і Томас вирішили купити Айюбу сандалі. На батьківщині хлопчика люди рідко носять взуття, хіба що у свята. Але ось в Німеччині, де доводиться ходити по бетону й асфальту, без хороших підошов не обійтися.

Усі троє вирушили в торговий центр. Айюб із цікавістю роздивлявся все навколо. Йому були знайомі лише колоритні ринки й базари, але таке розмаїття товарів, блискучих предметів і гучних звуків він іще ніколи не зустрічав і не чув. Хіба лише в аеропорту. Побачене викликало в нього шок. От би його мама могла побачити все це на власні очі!

Просто біля входу була взуттєва крамниця. Айюб поміряв кілька пар сандалій на липучках. Коли продавець попросила його відстебнути застібки, Айюб схвильовано вигукнув:

– О, вибачте, я взуття зламав!

Хлопчик ще ніколи не чув звуку липучки, що відстібається, тому подумав, що порвав сандалію.

Після цього Томас захотів показати гостю крамницю електроніки. Вона розташовувалася на другому поверсі.

– Можете спочатку купити трохи солодоців, – розщедрився Піт.

Айюб зовсім розгубився. Він уявлення не мав, що це за різнобарвні камінці й липкі штучки. Але не минуло і хвилини, як обидва хлопці жадібно наминали солодощі з паперового пакетика.

– Я ніколи не їв такий солодкий і твердий камінь. Смачно. Як фрукти та мед.

– Тому в тебе такі гарні зуби, Айюбе! – усміхнувся Піт.

Не замислюючись, Томас підштовхнув гостя до ескалатора:

– А тепер поїхали на другий поверх!

Айюб нажахано відскочив убік. «Що це таке?» – здивувався хлопчик. Він ніколи раніше не бачив ескалаторів. Від цього «чудовиська» йому стало не по собі. Айюб схопився за полицю із солодощами. Він обережно нахилився вперед і вступився на сходинки, що рухалися, від цього мало не перекинувши полицю із цукерками.

– О! Сходи йдуть із підлоги, як срібний водоспад. Та вода біжить зверху вниз, а це знизу вгору. Сходи приходять із підвалу? Коли настане кінець цим сходинкам?

– Стривай-но, не всі запитання відразу. Краще по черзі! – засміявся Піт. – Дивись, Айюбе, ці сходи рухаються по колу. Вони не піднімаються з підвалу і не опускаються зі стелі. Вони крутяться, як нескінченна стрічка. Сходишки рухаються по колу.

– Що??? – вигукнув Айюб.

Він схилився між полицею та поручнями ескалатора, намагаючись зазирнути під сходи.

– Анех**! – спантеличено вигукнув Айюб. – Але тоді з іншого боку всі люди падають.

Томас і Піт голосно розсміялися. Айюб недовірливо дивився на ескалатор. Хлопчик досі не зрозумів, як слід ним користуватися. Томас пояснив:

– Усе дуже просто. Зроби один крок. А як далі – побачиш.

– Але раптом сандаль застрягне – кррр – у щілині? Тоді – тищ – нога злама-на, – занепокоївся Айюб, підкреслюючи свої слова красномовними жести-стами рук і ніг.

– Та ні, щілини дуже вузькі для цього.

– Добре, один крок... – зважився хлопчик. – Я спробую лише однією ногою. Добре піде – тоді другою ногою.

О ні, ідея не дуже хороша. Але перш ніж Томас зміг щось промовити гостю, Айюб став лівою ногою на ескалатор. Іншою ногою він залишився стояти на підлозі перед сходами.

Ось тут він і засмикався: ліва нога на ескалаторі їхала вгору, а хлопчик намагався спуститися на сходинку нижче, але вона відразу ж піднімалася ще на дві або три сходинки, і він знову намагався опустити її. Поки хлопчик смикав лівою ногою, права стояла перед сходами.

Айюб глянув на Піта, шукаючи допомоги, а його нога цієї миті піднялася аж на чотири сходинки вгору. Розтягнувшись мало не у шпагат, Айюб закричав:

– На допомогу! Я розриваюся!

Піт ривком відтягнув зневіреного хлопця від ескалатора.

Томас непомітно посміхнувся й подумав: «Хіба так складно їздити на ескалаторі?» Він став на сходинки, подаючи приклад новому другу.

– Дивись, Айюбе! Ти маєш стати двома ногами на сходи. Розумієш? Двома ногами.

Дивлячись на Томаса, який піднімався вгору, Айюб зважився на другу спробу. І справді, виявилось зовсім нескладно.

Увечері друзі сиділи біля фонтану в центрі міста й обговорювали перший день Айюба в новій країні.

– Ось як із ескалатором сьогодні, так і з багатьма речами в житті, – задумливо промовив Піт. – Іноді те, що ми ще ніколи не робили, наводить на нас страх. А якщо робити з пригніченим серцем, то обов'язково щось піде не так. Іноді потрібно просто вирішити: хочу я цього чи ні? А потім дотримуватися свого рішення. Айюбе, ось ти, наприклад, мав вирішити: їхати тобі на два роки в Німеччину або залишитися вдома; купити сьогодні сандалі або кросівки; поїхати на ескалаторі або залишитися стояти знизу. Половинчасті рішення хорошим не закінчуються. Ось так і з вірою в Бога.

Деякі Його бояться, тому що не знають Його. Інші не впевнені, чи хочуть стати віруючими, треті сумніваються в тому, чи правильно вчинили, вибравши шлях слідування за Ісусом. Ці люди в розгубленості. Потрібно просто вирішити: прямувати за Ісусом чи йти своїм шляхом. Середини не буває. Не має сенсу стояти до Бога на півдорозі. Христос хоче, щоб ми належали Йому цілком. Для цього потрібно зробити крок віри. Це так само, як стати на ескалатор. Адже так, Айюбе?

Ескалатор тобі спочатку зовсім не сподобався. Ти постійно смикав ногою, й він тебе мало не розірвав. Ти хотів уже здатися. Саме так почувуються деякі люди з Ісусом. Вони ніколи по-справжньому, повністю, без відступів не довіряли Йому. Вони, можливо, спробували тільки разочок. Один раз помолилися, повірили, але зовсім трошки. Ніколи не робили це повністю. Довірилися, але з побоюванням. Запам'ятайте, діти: «половинчастий» християнин не може бути істинним учнем Христа. Тому що за Ісусом слід іти, довірившись Йому повністю. А якщо так не зробити, тоді краще не вдавати із себе християнина. Якщо ви хочете, щоб Господь вас підтримував і привів у небеса, тоді довірте Йому своє життя без залишку.

* *Добрий день*
** *Дивно*

ДОМАШНІ ТВАРИНИ

Олеся Ісаак

Хто спадає тобі на думку, коли згадуєш домашніх тварин? Кішки, собаки, папуги... А чи знаєш ти, що домашні тварини – це не лише мешканці міських квартир, а й багато інших тварин, які з давніх-давен пліч-о-пліч живуть із людиною? Цікаво: хоч би як старалися фахівці та вчені, але не всі живі істоти піддаються одомашненню. Наприклад, кішка живе з людиною, ловить мишей і по праву вважається домашньою. А як щодо змії? Їх теж можна утримувати в будинку, вони теж їдять мишей, але навряд чи хтось зможе назвати змію другом людини.

Що ж відрізняє домашніх тварин від диких? Довіра до людей!

Відкрий для себе кілька дивовижних фактів про домашніх тварин!

Старий друг

Коні з одвічних часів служили людям як головний засіб пересування, для транспортування вантажу та в сільському господарстві. Існують коні-поліцейські, які допомагають людям охороняти правопорядок на вулицях міст: це так звана кінна поліція.

На планеті майже не залишилося диких коней. Ті, які живуть у дикому середовищі, були одомашненими тваринами, яких випустили на волю. Єдина порода, що мешкає в дикій природі, – кінь Пржевальського.

Коні – одні з небагатьох тварин, здатних впізнавати себе і своїх родичів на фотографіях. Домашні коні вміють розрізнати емоції людини за її голосом. А ще коні люблять музику, спокійні мелодії, які розслаблюють.

Очі в коней можуть рухатися незалежно одне від одного. І ці тварини дійсно вміють спати стоячи.

Соціальна тварина

Корови – дуже соціальні тварини. Вони вміють між собою дружити, люблять одних «друзів» більше, а інших – менше, зберігаючи ці та сімейні зв'язки на все життя. А ще, як люди й дельфіни, корови вміють плакати.

Ці тварини мають звичку облизувати тих людей, які їм подобаються. У них дуже добре розвинена зорова пам'ять, тому корови здатні впізнавати людей, запам'ятовуючи їхні обличчя, або можуть знайти дорогу додому. Корови, як і собаки, знають своє ім'я та відгукуються на нього.

Найцінніші

Кози вважаються найціннішими домашніми тваринами, оскільки в хід іде все, що вони можуть дати людині: молоко, м'ясо, вовна, навіть роги й копита.

Що більше кози проводять часу разом в одному стаді, то більше їхні голоси стають схожими. А якщо козу перемістити в інше стадо, з часом її «акцент» теж зміниться.

З козячої вовни й пуху виготовляють дуже дорогі тканини. Вироби з пуху кашмірських овець коштують чималих грошей.

Кози часто жують неїстівні, здавалося б, предмети. Це не тому, що вони дурні, а суто через їхню природню допитливість – їм усе цікаво спробувати на смак. Кози часто прив'язуються до людей, особливо якщо ті добрі до тварин.

Птах, що не літає

На відміну від деяких споріднених їй птахів, що мешкають у дикій природі, курка не вміє літати.

Кури відкладають яйця, лише коли світло. Навіть якщо час нестися вже підійшов, курка все одно дочекається, доки настане день або поки не увімкнуть світло. Зазвичай кури висиджують усі яйця: і свої, і чужі, – не роблячи між ними різниці.

Кури – дуже соціальні тварини. Вони можуть прив'язуватися до інших тварин або людей. Вони хоробро б'ються, захищаючи своїх, і дуже сумують, коли втрачають членів родини. Прив'язавшись до людини, курка любить заплигувати їй на коліна й насолоджуватися «масажем», заплющуючи від задоволення очі.

А чи знаєш ти, як називаються дитинчата цих тварин?
З'єднай батьків з їхніми дітьми.

ВІВЦЯ

ЗЕБРА

ТХІР

ТЮЛЕНЬ

НОСОРИГ

КУРКА

РИБА

СВИНЯ

ТЕЛЯ

ЩЕНЯ

КУРЧА

ПОРОСЯ

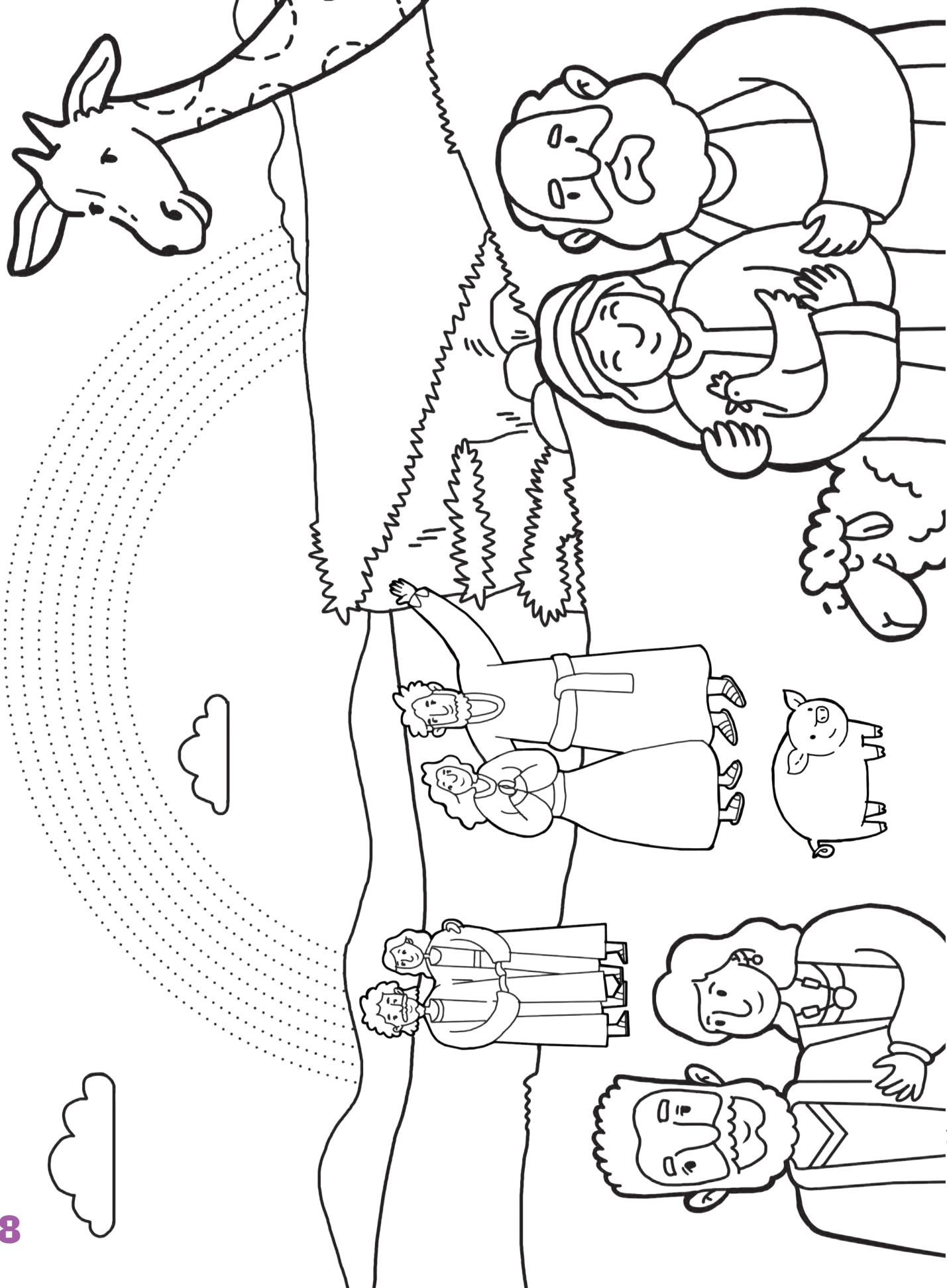
МАЛЬОК

ЯГНЯ

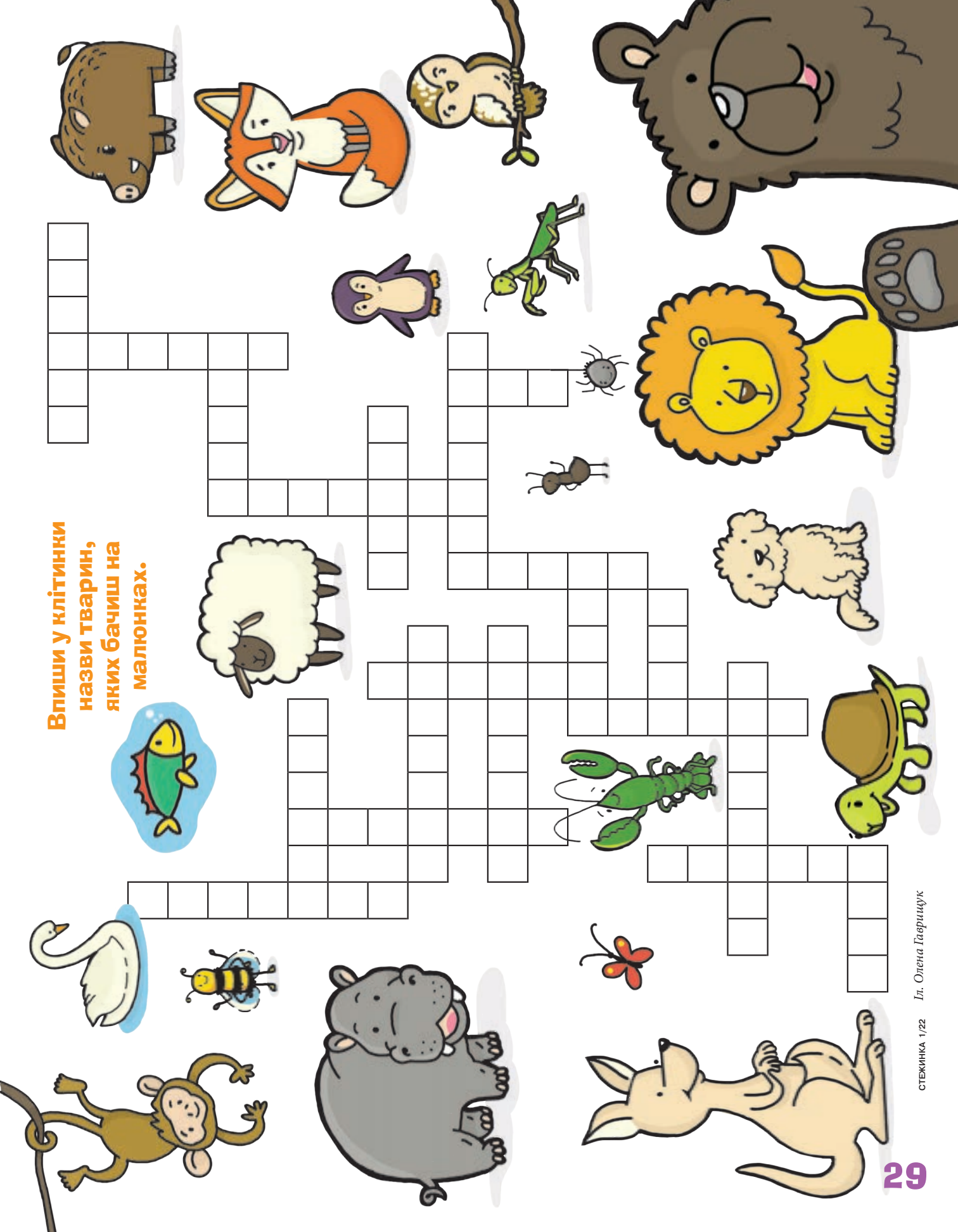
БЕЛЕК

ЛОША

Впиши у клітинки
назви тварин,
яких бачиш на
малюнках.

Дорогі видавники журналу «Стежинка»!

Для мене цей журнал дуже довгоочікуваний. Я завжди чекаю наступного номеру після отриманого. Ці історії, що ви друкуєте, дуже повчальні й цікаві. У журналі завжди можна знайти поради і що робити в тій чи іншій ситуації. Дякую вам за те, що ви надсилаєте для мене журнали.

Микулка Ангеліна, 12 років, Україна

Вітаю, дорога «Стежинко»!

Це ти ще маленькі, а зараз мені 12 років, а Владіку 15. Коли я була в 4 класі, до мене у школу приїхала «Стежинка» і ви мене бачили – я виграла в конкурсі й була дуже цього рада :)

Кучак Ілона та Влад

Привіт, «Стежинко»!

Мене звати Єва і мені 10 років. Я люблю читати твої історії, а ще розгадувати кросворди. Я з України. Я ще іноді вивчаю вірші, які написані на останній сторінці журналу. Це малюнок Ісуса й самарянки.

Осоволюк Єва, Україна

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 25 000 прим.

Засновник
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»

Головний редактор: Вальдемар Цорн

Відповідальний редактор: Анна Назаренко
Редколегія: Олеся Ісаак, Ганна Мікусевич (худ. редактор),
Олена Зенченко (літ. редактор), Ірина Савченко (коректор),
Ельвіра Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції у Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надсилати листи
і матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
р/р UA38305299000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

В призначенні платежу вказати:
«Пожертвування на журнал „Стежинка“, ПІБ, адресу і номер
телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати чеками на адресу
редакції у Німеччині або переказами на банківський рахунок:
IBAN DE0760450050009916425
SWIFT/BIC SOLADE33
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 03.12.2021.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Діна Шельпук
С. 6-3 «Tägliche Entdeckungen», © Child Evangelism Fellowship,
ISBN 978-3-86699-272-6
С. 8-11. 3 «Назидалочки», © Samenkorn, ISBN 978-3-86203-086-6
С. 14. Фото © Давід Арутян
С. 18-21. 3 «Die Sonne ist die Sonne und damit basta!», © SCM-
Verlag, ISBN 978-3-417-28772-1
С. 22-25. 3 «SuckDrachen», © CLV, ISBN 978-3-86699-189-7
С. 26-27. Фото © Alexander Van Steenberge, Bianca Ackermann,
Daniel Tuttle, Fergus So, Greg Lippert, Kameron Kincade, Lynda
Hinton, Rachel Hisko, Ruvim Miksanskiy, Seth Fink, Vincent Van
Zalinge / unsplash.com

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевич

Цитати Святого Письма наведено з Біблії в перекладі
Г. Огієнка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2022.
ISSN 2194-3796

www.sns.org.ua @tropinka_ua

You Tube stezhynka

Парчук Віталій, 12 років, Україна

Дюндина Софія, 6 років, Україна

Відповіді:

До стор. 2. Про віру та довіру.

До стор. 7. 9 слів.

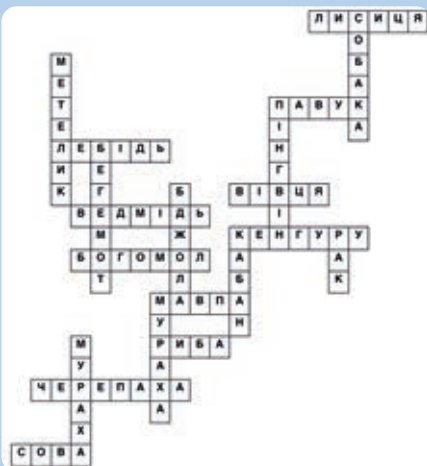
До стор. 12. «Дорогу життя Ти покажеш мені: радість велика з Тобою, завжди
блаженство в правіці Твоїй!» (Пс. 16:11).

До стор. 13. «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!»
(Пр. 3:5).

До стор. 21. 1Г, 2З, 3Е, 4А, 5І, 6Г, 7Й, 8Б, 9І, 10В, 11И, 12Д, 13Ж, 14Є, 15К.
«Ти мій Бог, і я буду Тебе прославляти!» (Пс. 117:28).

До стор. 27. Вівця-ягня; зебра-лоша; тхір-щена; тюлень-белек; носоріг-теля;
курка-курча; риба-мальок; свиня-поросся.

До стор. 29.

ЛАСТІВКА

Валентина Коноваленко

Хто ластівку навчив літати
Й гніздо під стріхою ліпити?
І звідки може вона знати,
Як пташеняток їй ростили?

І звідки в неї мудрість й сила?
Їй мабуть хтось допомагає
В часи, коли ця пташка мила
Великі відстані долає.

Ні, компас ластівка не має,
І мапа, звісно, їй не треба,
Бо Хтось відкрив пташині тайну
Шлях відшукати серед неба.

Господь створив все найгарнішим
Для радості, краси та слави.
І першій ластівці залишив
Порядок та свої устави.

Вчать пташенят Його уставам
Всі ластівки, і навіть ця.
Живуть вони, як Бог призначив
І прославляють цим Творця.

